

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 29. 1. 2021, č. j. 57917/2020-31-4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2021, č. j. 3 A 19/2021 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministryně pro místní rozvoj zamítla žalobcův rozklad a potvrdila usnesení ze dne 7. 10. 2020, č. j. MMR-46485/2020-83/2178, jímž Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodlo o námitce podjatosti ředitele Krajského úřadu Středočeského kraje vznesené žalobcem podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným usnesením pro nepřípustnost odmítl (dále jen „krajský soud“ a „napadené usnesení“) podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu směřovala proti rozhodnutí, jehož soudní přezkum je vyloučen.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že se krajský soud vůbec nezabýval jeho žalobními námitkami v souvislosti s ochranou základních lidských práv.

[4] Dále stěžovatel brojil proti napadenému rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj a obsahu jeho odůvodnění ohledně podjatosti úředních osob. Namítá, že žalovaný měl přikázat věc k rozhodnutí jinému orgánu.

[5] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout, a ztotožnil se s posouzením krajského soudu.

[6] Stěžovatel ve své replice uvedl důvody, pro které nesouhlasí s napadeným rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj. Podmínky pro odmítnutí žaloby nebyly splněny, jelikož prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno. Napadnout správní rozhodnutí lze i z důvodu absence některého výroku, a to včetně absence výroku o nicotnosti prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporné a absolutně nemožné a obsahuje omyl v osobě adresáta, což způsobuje jeho nicotnost, kterou je nutno se zabývat z úřední povinnosti.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Usnesení krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Zabýval se také tím, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž takové neshledal.

[8] Stěžovatelem formulované kasační důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

[11] Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že napadené rozhodnutí o námitce podjatosti úřední osoby je vyloučeno ze soudního přezkumu, jelikož se jím upravuje vedení řízení před správním orgánem. Krajský soud správně citoval četnou ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, čj. 4 As 46/2007 - 75). Správně také uvedl, že rozhodnutí o námitce podjatosti musí předcházet rozhodnutí ve věci samé, přičemž případné vady správního řízení spočívající v tom, že se projednávání a rozhodování věci za správní orgán účastnila úřední osoba, u níž byl dán některý ze zákonem stanovených důvodů vyloučení, je možné namítat v žalobě směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu.

[13] Jakékoliv námitky ohledně ochrany základních lidských práv, nicotnosti či zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou v tomto ohledu bezpředmětné, jelikož nemohou ovlivnit závěry o nepřípustnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Ze shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly důvodné. Proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu